

“ବାପଦାଦାଙ୍କର ଅଦ୍ଭୁତ ଚିତ୍ତଶାଳା”

ଆଜି ବାପଦାଦା ନିଜର ଚିତ୍ତଶାଳାକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଚିତ୍ତର ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବାର ଗୃହକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ତେବେ ବାପଦାଦାଙ୍କ ନିକଟରେ କେଉଁ ପ୍ରକାରର ଚିତ୍ତଶାଳା ଅଛି, ତାହା ଜାଣିଛ ? ଆଜି ସୂକ୍ଷ୍ମବଚନରେ ବାପଦାଦା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନର ଚିତ୍ତର ଚିତ୍ତକୁ ଦେଖୁଥିଲେ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଆଦି ସମସ୍ତ ବର୍ତ୍ତମାନ ପରମ୍ପରା ଚିତ୍ତର ଚିତ୍ତ କିପରି ଅଛି, ତାହା ଦେଖୁଥିଲେ । ତେବେ ବିଚାର କରି ସେହି ଚିତ୍ତଶାଳା କେତେ ବିଶାଳ ହୋଇଥିବ! ସେହି ଚିତ୍ତରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନର ବିଶେଷ କରି ତିନିଟି କଥାକୁ ଦେଖିଥିଲେ । ଗୋଟିଏ ହେଲା— ପବିତ୍ରତାର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ତ୍ୱ, ଦ୍ୱିତୀୟଟି— ସତ୍ତ୍ୱର ରୂପୀ ରାଜକୀୟତା ଏବଂ ତୃତୀୟଟି ହେଲା— ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସମୀପତା ଅର୍ଥାତ୍ ନିକଟତା— ଏହି ତିନିଟି କଥାକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚିତ୍ତରେ ଦେଖୁଥିଲେ ।

ପବିତ୍ରତାର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ତ୍ୱ ଆଧାରରେ ଆକାରୀ ରୂପରେ ଚିତ୍ତର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଚମକୁଥିବା ଲାଭର୍ ଦେଖାଯାଉ ଥିଲା । ସତ୍ତ୍ୱର ରାଜକୀୟତା ଦ୍ୱିତୀୟା ଚେହେରାରେ ହରଷିତମୁଖତା ଏବଂ ସ୍ୱାଚ୍ଛତା ଚମକୁଥିବା ଏବଂ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସମୀପତା ଆଧାରରେ ମସ୍ତକର ମଧୁ ଭାଗ୍ୟରେ ଚମକୁଥିବା ତାରକାର କିରଣ କାହାର ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଚାରିଆଡେ ବ୍ୟାପୀ ରହିଥିଲା ତ କାହାର କମ ଚମକୁଥିଲା । ତେବେ ସମୀପବର୍ତ୍ତୀ ଆତ୍ମାମାନେ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ବେଦରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ବ୍ୟାପୀ ରହିଥିବା କିରଣର ଅଧିକାରୀ ଥିଲେ । ଲାଭର୍ ଏବଂ ମାଳର୍ ଦୁଇଟିଯାକରେ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ଦେଖାଯାଉଥିଲେ । ଏହିଭଳି ତିନିଟିଯାକ ବିଶେଷତାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଚିତ୍ତର ଚିତ୍ତକୁ ଦେଖୁଥିଲେ । ତା ସହିତ ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷ ପରମ୍ପରା ଅର୍ଥାତ୍ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତ ପରମ୍ପରା ତିନିଟିଯାକ କଥାରେ ସର୍ବଦା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ଥିତିରେ ରହିଛନ୍ତି ବା କେବେ କିପରି, କେବେ କିପରି ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଛନ୍ତି, ତା’ର ଫଳାଫଳ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଚିତ୍ତ ଭିତରେ ଦେଖିଥିଲେ । ଯେପରି ସାଧୁ ଶରୀରକୁ ନାତି ଦ୍ୱିତୀୟା ଯାତ୍ରା କରିଥା’ନ୍ତି ଯେ ଠିକ୍ ଗତିରେ ଚାଲୁଛି ନା ତଳ ଉପର ହେଉଛି, ତୀବ୍ରଗତି ଅଛି କି ଧୀର ଗତି ଅଛି ଯାହା ଦ୍ୱିତୀୟା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ଅବସ୍ଥା ଜଣାପଡିଯାଏ, ସେହିଭଳି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚିତ୍ତ ମଝିରେ ହୃଦୟ ମାଧୁର୍ୟରେ ଆଲୋକ ତଳୁ ଉପର ପରମ୍ପରା ଯାଉଥିଲା । ସେଥିରେ ଗତି ମଧୁ ଜଣାପଡୁ ଥିଲା ଯେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାର ଗତିରେ ଲାଭର୍ ତଳୁ ଉପରକୁ ଯାଉଛି କି ସମସ୍ତ ଅନୁସାରେ ଗତିରେ ଅନନ୍ତର ଆସୁଛି । ତା’ ସହିତ ମଝିରେ ମଝିରେ ଆଲୋକର ରଙ୍ଗ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉଛି ନା ଏକାଭଳି ରହିଛି । ତୃତୀୟରେ, ଚାଲୁ ଚାଲୁ ଆଲୋକର ଗତି କେଉଁଠି-କେଉଁଠି ଅଟକି ଯାଉଛି ନା ଅନବରତ ଚାଲୁଛି । ଏହି ବିଧି ଦ୍ୱିତୀୟା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଚିତ୍ତର ଚିତ୍ତକୁ ଦେଖୁଥିଲେ । ତେବେ ତୁମେମାନେ ମଧୁ ନିଜର ଚିତ୍ତକୁ ଦେଖିପାରିବ ନା ।

ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ତ୍ୱ, ରାଜକୀୟତା ଏବଂ ସମୀପତା, ଏହି ତିନିଟିଯାକ ବିଶେଷତା ଆଧାରରେ ଯାତ୍ରା କର ଯେ ମୋର ଚିତ୍ତ କିପରି ହୋଇଥିବ । ମୋର ଆଲୋକର ଗତି କିପରି ଥିବ । କରମାନୁସାରେ ତ ସମସ୍ତେ ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତିନିଟିଯାକ ବିଶେଷତା ଏବଂ ତିନି ପ୍ରକାରର ଆଲୋକର ଗତି, ଆଦିଠାରୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପରମ୍ପରା ସଦା ସର୍ବଦା କାୟମ ରହିଛି— ଏହିଭଳି ଚିତ୍ତ ଅଧିକାଂଶଙ୍କର ନଥିଲା କିନ୍ତୁ ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟକ ପିଲାଙ୍କର ଥିଲା । ତିନି ପ୍ରକାରର ଆଲୋକର ଗତି ଏବଂ ତିନିଟି ବିଶେଷତା ମିଶି ଛଅଟି କଥା ହେଲା ନା । ତେବେ ଛଅଟିଯାକ କଥାରୁ ଅଧିକାଂଶ ପିଲାଙ୍କର ଷ-ଟି ପରମ୍ପରା ଏବଂ ଆଉ କିଛି ପିଲାଙ୍କର ତିନିଟି ପରମ୍ପରା ମଧୁ ଥିଲା, ପବିତ୍ରତାର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ତ୍ୱର ଆଲୋକର ଆକାର କାହାର କାହାର କେବଳ ମୁକୁଟ ଆକାରର ମୁଖମଣ୍ଡଳର ଚାରିପାଖରେ ଥିଲା, ଆଉ କାହାର ଅଧା ଶରୀର ପରମ୍ପରା ଥିଲା, ଆଉ କାହାର ସାରା ଶରୀର ଚାରିପାଖରେ ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ଯେପରି ଫଟୋ ଉଠାଉଛ ନା! ଯେଉଁମାନେ ମନ-ବଚନ-କରମ ତିନୋଟିରେ ଆଦି ସମସ୍ତ ବର୍ତ୍ତମାନ ପରମ୍ପରା ପବିତ୍ର ରହିଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ମନ ଦ୍ୱିତୀୟା ନିଜ ପ୍ରତି ବା କାହା ପ୍ରତି ବି ବ୍ୟବସ୍ଥା ରୂପୀ ଅପବିତ୍ର ସଂକଳ୍ପ ମଧୁ କରିନାହାନ୍ତି । କୌଣସି ବି ଦୁର୍ବଳତା ବା ଅବଗୁଣ ରୂପୀ ଅପବିତ୍ରତାର ସଂକଳ୍ପ ମଧୁ ଧାରଣ କରିନଥିବେ ଅର୍ଥାତ୍ ସଂକଳ୍ପରେ ମଧୁ ଜନମରୁ ବୈଷଣବ କାରଣ ସଂକଳ୍ପ ହେଉଛି ବୁଦ୍ଧିର ଭୋଜନ । ଜନମରୁ ବୈଷଣବ ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁମାନେ ଅଶୁଦ୍ଧ ବା ଅବଗୁଣକୁ, ବ୍ୟବସ୍ଥା ସଂକଳ୍ପକୁ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱିତୀୟା, ମନ ଦ୍ୱିତୀୟା ଗ୍ରହଣ କରିନଥିବେ, ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ସରତା ବୈଷଣବ ବା ବାଳ ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ କୁହାଯାଏ । ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଚିତ୍ତରେ ଏହିଭଳି ପବିତ୍ରତାର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ତ୍ୱର ରେଖାଗୁଡ଼ିକୁ ଆଲୋକର ଆକାର ଦ୍ୱିତୀୟା ଦେଖିଥିଲେ । ଯେଉଁମାନେ ମନ-ବଚନ-କରମ ତିନିଟି ଯାକରେ ପବିତ୍ର ରହିଛନ୍ତି, (କରମ ଭିତରେ ସମ୍ବନ୍ଧ-ସମ୍ପର୍କ ସବୁ ଆସିଯାଉଛି) ସେମାନଙ୍କର ମସ୍ତକରୁ ପାଦ ପରମ୍ପରା ଲାଭର୍ ଆକାରରେ ଚମକୁଥିବା ଚିତ୍ତ ଥିଲା । ବୁଝିଲା! ତେବେ ଦୃଢ଼ାନର ଆଜ୍ଞା ଦ୍ୱିତୀୟା ନିଜର ଚିତ୍ତକୁ ଦେଖିପାରୁଛ ? ଭଲ ଭାବରେ ଦେଖି ନିଅ ଯେ ମୋର ଚିତ୍ତ କିପରି ଅଛି, ଯାହାକୁ ବାପଦାଦା ଦେଖିଛନ୍ତି । ଆରୁଛା!

ଏଠାରେ ମିଶିବା ପାଇଁ ଆସିଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କର ତାଲିକା ତ ବହୁତ ଲମ୍ବା । ତେବେ ଅବସ୍ଥକ୍ତ ବଚନରେ ନା କୌଣସି ନମ୍ବର ଅନୁସାରେ

ମିଶିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନା ସମସ୍ତର କୌଣସି ସୀମା ଥିବ । ସେଠାରେ ଯେତେବେଳେ ଚାହିଁବ, ଯେତେ ସମୟ ଚାହିଁବ ଏବଂ ଯେତେ ମିଶିବାକୁ ଚାହିଁବ ମିଶିପାରିବ କାହିଁକି ନା ତାହା ଏହି ହୃଦର ଅର୍ଥାତ୍ ସୀମିତ ଦୁନିଆଠାରୁ ଉନ୍ନତତ୍ଵରେ ଅଛି । ଏହି ସାକାର ଦୁନିଆରେ ଏହି ସବୁ ବନ୍ଧନ ରହିଛି ସେଥିପାଇଁ ନିର୍ବନ୍ଧନ ବାବାଟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶରୀରର ବନ୍ଧନକୁ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ଆରୁଛା!

ଟୀରମାନେ ତ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଗଲେ ନା । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜର ପୁରା ଅଧିକାର ମିଳିଲା ନା । କାରଣ ସେମାନେ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଥିବା ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି ନା । ବାପଦାଦା ମଧ୍ୟ ବିଶେଷ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ସମ୍ମାନ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଯାହାକି ହେଉ ସେବାର ସାଥୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ଏମିତି ତ ସମସ୍ତେ ସାଥୀ ଅଟ ପୁଣି ବି ନିମିତ୍ତଙ୍କୁ ନିମିତ୍ତ ମନେ କରିବା ଦୃଢ଼ାରା ହିଁ ସେବାରେ ସଫଳତା ମିଳିପାରିବ । ଏମିତି ତ ଅନେକ ପିଲା ସେବାକ୍ଷେତ୍ରରେ ଉପତ୍ତ-ଉତ୍ସାହର ସହିତ ଆଗକୁ ବଢ଼ି ଚାଲିଛନ୍ତି ପୁଣି ବି ନିମିତ୍ତ ହୋଇଥିବା ବିଶେଷ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେବା ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଟଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେବା ଏବଂ ତାହାର ପ୍ରତିଦାନ ସାମ୍ବରୁପ ବାବାଟଙ୍କର ହୃଦୟର ସ୍ନେହ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା । ବୁଝିଲ! ତେବେ ତୁମେ ଟୀରମାନଙ୍କୁ ସ୍ନେହ ଦେଉ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ବାବାଟଙ୍କଠାରୁ ହୃଦୟର ସ୍ନେହର ପ୍ରତିଦାନ ନେଉଛ । ଆରୁଛା ।

ଏହିଭଳି ସଦାସର୍ବଦା ଦିଲାରାମ ବାବାଟଙ୍କ ଦୃଢ଼ାରା ଦିଲର ଅର୍ଥାତ୍ ହୃଦୟର ସ୍ନେହ ପାଇବାର ପାତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ସୁପାତ୍ର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ, ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ପବିତ୍ରତାର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ଵ ଏବଂ ସତ୍ତ୍ଵର ରାଜକୀୟତାରେ ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ସମୀପ ଏବଂ ସମାନ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସ୍ବାଦପ୍ସାର ଏବଂ ନମସ୍କରେ ।

ସ୍କୁ.କେ. ଗ୍ରନ୍ଥ ସହିତ ଅବ୍ୟକ୍ତ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ:-

ସମସ୍ତେ ସବୁ ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିଥିବା ରହସ୍ୟଯୁକ୍ତ, ଯୋଗଯୁକ୍ତ ଆତ୍ମା ଅଟ ନା! ଆରମ୍ଭ ସମୟରୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ନାମକୁ ଚାରିଆଡେ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ କରିବାର ନିମିତ୍ତ ଆତ୍ମା ଅଟ । ବାପଦାଦା ଏହିଭଳି ଆଦି ରତ୍ନମାନଙ୍କୁ, ସେବାର ସାଥୀମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ସର୍ବଦା ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ବାପଦାଦାଙ୍କର ତାହାଶହାତ ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜତ୍ଵ ହସ୍ତାନ୍ତ ଗ୍ରନ୍ଥ ଯେଉଁଥିରେ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ରତ୍ନମାନେ ଅଛନ୍ତି । କିଏ କେଉଁ ପ୍ରକାରର, କିଏ କେଉଁ ପ୍ରକାରର କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ରତ୍ନ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । କାହିଁକି ନା ନିଜେ ଅନୁଭବୀ ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବୀ କରିବାର ନିମିତ୍ତ ହୋଇଥିବା ଆତ୍ମା । ବାପଦାଦା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ସମସ୍ତେ କେତେ ଉପତ୍ତ-ଉତ୍ସାହ ସହିତ ସ୍ବାଦ ଏବଂ ସେବାରେ ସଦା ସର୍ବଦା ବୁଡ଼ି ରହୁଥିବା ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । କେବଳ ଯୋଗ ଏବଂ ସେବା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ଆମ ପାଇଁ କେବଳ ଜଣେ, ଆମେ ସେହି ଜଣଙ୍କର ଏବଂ ସର୍ବଦା ଏକାଭଳି ସ୍ଥିତିରେ ରହିବାବାଲା, ଏହା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅନ୍ତର ଶବ୍ଦ । ଏହା ହିଁ ବାସ୍ତବିକ ଶରେଷ୍ଠ ଜୀବନ । ଏହିଭଳି ଶରେଷ୍ଠ ଜୀବନଧାରୀ ଆତ୍ମାମାନେ ସଦାସର୍ବଦା ବାପଦାଦାଙ୍କର ସମୀପରେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧିର ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ପ୍ରମାଣ ଦେଉଛନ୍ତି । ସବୁବେଳେ ବାଃ ମୋର ବାବା ଏବଂ ବାଃ ମୋର ଶରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ—ଏହି କଥା ମନରେ ରହୁଛି ନା । ବାପଦାଦା ଏହିଭଳି ସମ୍ପୃତି ସାମ୍ବରୁପ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ସଦାସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ହେଉଛନ୍ତି ଏବଂ କହୁଛନ୍ତି ବାଃ ମୋର ଶରେଷ୍ଠ ପିଲାମାନେ । ବାପଦାଦା ଏହିଭଳି ପିଲାମାନଙ୍କର ଗୀତ ଗାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ବିଦେଶ ସେବାର ମୂଳଦୁଆ ଅଟେ ନା । ତେଣୁ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ସେବାର ମୂଳଦୁଆ ପଥର ଅର୍ଥାତ୍ ଭିତ୍ତି ପ୍ରସ୍ତର ଅଟ । ତୁମମାନଙ୍କର ମନ୍ଦବୁଦ୍ଧି ସ୍ଥିତିର ପ୍ରଭାବରେ ସେବାର ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଗାଲିଛି । ଯଦିଓ ବୃକ୍ଷର ବିସ୍ତାର ଭିତରେ ମୂଳଦୁଆ ଅର୍ଥାତ୍ ମୂଳ ଲୁଚିଯାଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ମୂଳଦୁଆ ତ ଅଟେ ନା । ବୃକ୍ଷର ବିସ୍ତାରକୁ ସୁନ୍ଦର ଦେଖି ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ସେହି ଆଡ଼କୁ ଯାଇଥାଏ, ତେଣୁ ମୂଳ ଗୁପ୍ତରେ ରହିଯାଏ । ସେହିଭଳି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ କିଛି ମାତ୍ରାରେ ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆଗରେ ରହିବାର ସୁଯୋଗ ଦେଇଦେଲ, ପୁଣି ବି ଆଦି ରତ୍ନ ତ ଆଦି ରତ୍ନ ହିଁ ରହିବେ ନା । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସୁଯୋଗ ଦେଇ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇବାରେ ତୁମକୁ ଖୁସି ମିଳୁଛି ନା । ଏମିତି ତ ଭାବୁନାହିଁ ଯେ ଏହି ଡବଲ ବିଦେଶୀମାନେ ଆସିଯିବାରୁ ଆମେ ଲୁଚିଗଲୁ! ପୁଣି ବି ନିମିତ୍ତ ତ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଅଟ ନା । ସେମାନଙ୍କୁ ଉପତ୍ତ-ଉତ୍ସାହ ଦେବାରେ ତୁମେମାନେ ହିଁ ନିମିତ୍ତ ଅଟ । ଯିଏ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆଗରେ ରଖିଥାଏ ସିଏ ନିଜେ ଆଗରେ ହିଁ ରହିଥାଏ । ଯେପରି ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସଦା ସର୍ବଦା କୁହାଯାଏ ଆଗରେ ଚାଲ ବଡ଼ମାନେ ସବୁବେଳେ ପଛରେ ଥାଆନ୍ତି । ଛୋଟମାନଙ୍କୁ ଆଗକୁ ରଖିବା ହିଁ ବଡ଼ମାନଙ୍କର ଆଗରେ ରହିବା । ତା'ର ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଫଳ ମଧ୍ୟ ସବୁବେଳେ ମିଳିଥାଏ । ଯଦି ତୁମେମାନେ ସହଯୋଗୀ ହୋଇନଥାନ୍ତେ ତେବେ ଲକ୍ଷ୍ମଣରେ ମଧ୍ୟ ଏତେ ଗୁଡ଼ିଏ ସେଣ୍ଟର ଖୋଲିପାରି ନଥା'ନ୍ତା । ତେଣୁ କିଏ କେଉଁଠି, କିଏ କେଉଁଠି ନିମିତ୍ତ ହୋଇଗଲେ । ଆରୁଛା!

ମାଲେସିଆ ଏବଂ ସିଙ୍ଗାପୁର ଗ୍ରନ୍ଥ ସହିତ:- ସମସ୍ତେ ନିଜକୁ ବାବାଟଙ୍କର ସ୍ନେହୀ ଆତ୍ମା ଅନୁଭବ କରୁଛ! ସର୍ବଦା ଏକମାତ୍ର ବାବା ଦୃଢ଼ତା କେହି ନୁହେଁ, ଏହିଭଳି ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରହୁଛ ? ଏହି ସ୍ଥିତିକୁ ହିଁ ଏକରସ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଟଳ ସ୍ଥିତି କୁହାଯାଏ କାହିଁକି ନା ଯେଉଁଠି କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବେ ସେଠାରେ ସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟ ଅଟଳ ରହିବ । ଯେଉଁଠି ଅନେକ ରହିବେ ସେଠାରେ ସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟ ହଲଚଲ ହେବ । ବାବା ତ ସହଜ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଜଣଙ୍କ ଭିତରେ ହିଁ ସବୁକିଛି ଦେଖ । ଏବେ ତ ଅନେକଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାରୁ, ଅନେକ ଆଡେ ଘୁରିବାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଗଲ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ପରିବାର, ଜଣଙ୍କର ହିଁ ସନ୍ତାନ, ଏହିଭଳି ଏକରସ ସ୍ଥିତି

ଦ୍ଵାରା ନିଜକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇ ପାରିବ ।

ସିଂଗାପୁର ଏବଂ ହଙ୍ଗକଙ୍ଗ୍ ଏବେ ଚାଇନାରେ ସେଣ୍ଟର ଖୋଲିବାର ସଂକଳ୍ପ କରିବା ଦରକାର । ପୁରୀ ଚାଇନା ଭିତରେ ଏବେ କୌଣସି ସେଣ୍ଟର ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପରକରେ ଆଣିବା ସହିତ ଅନୁଭବ କରାଅ । ସାହସ ରଖି ସଂକଳ୍ପ କର ତେବେ ସଫଳ ହୋଇଯିବ । ରାଜଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରଭୁପୁରେମ, ଶାନ୍ତି, ଶକ୍ତିର ଅନୁଭବ କରାଅ ତେବେ ଆତ୍ମାମାନେ ଆପେ ଆପେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯିବେ । ସେମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗୀ କର ଦେବତା କର ନାହିଁ ତେବେ ରାଜଯୋଗୀ ହେବା ଦ୍ଵାରା ଦେବତା ଆପେ ଆପେ ହୋଇଯିବେ । ଆରତ୍ତ ।

ପୋଲାଣ୍ଡ ଗରୁଡ଼ ସହିତ:- ବାପଦାଦାଙ୍କୁ ଖୁସି ଲାଗୁଛି ଯେ ସବୁ ପିଲା ନିଜର ମିଠା ଘରେ ଅର୍ଥାତ୍ ମଧୁବନରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧୁ ଖୁସି ଲାଗୁଛି ନା, ଯେ ଆମେ ଏହିଭଳି ମହାନ ତୀର୍ଥ ଭୂମିରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛୁ । ତେବେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜୀବନ ତ ଅଭ୍ୟାସ କରୁ କରୁ ହୋଇଯିବ କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ ପାଇଯାଇଛି ଯାହାକି ଏହି ସ୍ଥାନରେ ନିଜର ପ୍ରକୃତ ଲକ୍ଷ୍ୟରୀୟ ସ୍ନେହ ଭରା ପରିବାରରେ ପହଞ୍ଚିଯାଇଛି । ଏତେ ଗୁଡ଼ିଏ ଧନ ଖର୍ଚ୍ଚ କରି, ଏତେ ମେହନତ କରି ଆସିଛ କିନ୍ତୁ ଏବେ ଅନୁଭବ କରୁଛ ଯେ ଆମର ଧନ, ପରିଶ୍ରମ ସାର୍ଥକ ହୋଇଛି । ଏମିତି ତ ଭାବୁନାହିଁ ଯେ ଜଣାନାହିଁ କେଉଁଠି ଆସି ପହଞ୍ଚି ଗଲୁ! ତେଣୁ ପରିବାରର ଏବଂ ବାବାଜୀଙ୍କର କେତେ ପ୍ରିୟ ଅଟ! ବାପଦାଦା ସଦା ସର୍ବଦା ପିଲାମାନଙ୍କର ବିଶେଷତାକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ତେବେ ତୁମେ ନିଜର ବିଶେଷତାକୁ ଜାଣିଛ ? ଏହି ବିଶେଷତା ତ ନିଶ୍ଚିତ ଅଛି ଯାହାକି ନିଜର ଲଗନ ଆଧାରରେ ଏତେ ଦୂରକୁ ଆସି ଏଠାରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛ । ଏବେ ସଦାସର୍ବଦା ନିଜର ଲକ୍ଷ୍ୟରୀୟ ପରିବାରକୁ ଏବଂ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟରୀୟ ରାଜଯୋଗର ବିଧିକୁ ସାଥୀରେ ରଖିଥାଅ । ଏବେ ସେଠାକୁ ଯାଇ ନିଜର ରାଜଯୋଗ କେନ୍ଦ୍ରକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଅ କାରଣ ଦୁନିଆରେ ଏହିଭଳି ଅନେକ ଆତ୍ମା ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ପ୍ରକୃତ ଶାନ୍ତି, ପ୍ରକୃତ ପୁରେମ ଏବଂ ପ୍ରକୃତ ସୁଖର ତୃଷାର୍ତ୍ତ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ତ ଦେଖାଇବ ନା । ଏମିତି ବି କୌଣସି ତୃଷାର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମାକୁ ଯଦି କେହି ଯଥା ସମୟରେ ପାଣି ମୁନିଏ ପିଆଇଥାଏ, ତେବେ ସାରା ଜୀବନ ସିଏ ତା'ର ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତର ପାଇଁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ତୃଷଣା ନିବାରଣ କର, ଏହା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ପୁଣ୍ୟାତ୍ମା ହୋଇଯିବ, ତୁମମାନଙ୍କର ଖୁସିକୁ ଦେଖି ସମସ୍ତେ ଖୁସିର ଅନୁଭବ କରିବେ । ତେବେ ତୁମେମାନେ ଏହି ମହାନ ତୀର୍ଥ ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚିଯାଇଛ ଯେଉଁଠି ସବୁ ତୀର୍ଥ ଏହି ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ସମାହିତ ଅଟେ । ତେଣୁ ଏହି ମହାନ ତୀର୍ଥରେ ଜଞ୍ଜାନ ସନ୍ତାନ କର ଏବଂ ଯାହା କିଛି ଦୋଷ-ଦୁର୍ବଳତା ଅଛି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଦାନ କରିଦିଅ । କାରଣ ତୀର୍ଥ ସ୍ଥାନରେ କିଛି ନା କିଛି ଛାଡ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ତେବେ ତୁମେମାନେ କ'ଣ ଛାଡ଼ିବ ? ଯେଉଁ କଥାରେ ତୁମେ ଦୁଃଖୀ ହେଉଛ ତା'କୁ ହିଁ ଛାଡ଼ି ଦେଇଯାଅ । ବାସ୍, ତେବେ ଯାଇ ତୁମର ମହାନ ତୀର୍ଥ ସାର୍ଥକ ହେବ । ତେଣୁ ଏଠାରେ ଏହି ଦାନ କର ଯାହାଦ୍ଵାରା ତୁମେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇଯିବ କାରଣ ଖରାପକୁ ଛାଡ଼ିବା ଅର୍ଥ ଭଲକୁ ଧାରଣ କରିବା । ଯେତେବେଳେ ଅବଗୁଣକୁ ଛାଡ଼ିବ ଏବଂ ଭଲ ଗୁଣକୁ ଧାରଣ କରିବ ତେବେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇଯିବ । ଏହା ହିଁ ହେବ ଏହି ମହାନ ତୀର୍ଥର ସଫଳତା । ତେବେ ମହାନ ତୀର୍ଥସ୍ଥାନକୁ ଆସିଛ, ଏହା ତ ବହୁତ ଭଲ କଥା— କିନ୍ତୁ ଏଠାକୁ ଆସିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଭାଗ୍ୟବାନ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ତାଲିକାରେ ନିଜକୁ ସାମିଲ କରିବା, ଏତିକି ଶକ୍ତି ଏହି ମହାନ ତୀର୍ଥରେ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଆଗକୁ କ'ଣ କରିବ ? ଗୋଟିଏ ହେଲା ଭାଗ୍ୟବାନ ହେବା ଆଉ ଗୋଟିଏ ହେଲା ସୌଭାଗ୍ୟବାନ ହେବା ଏବଂ ତାହା ଆଗକୁ ହେଲା ପଦ୍ମାପଦ୍ମ ଭାଗ୍ୟବାନ ହେବା । ତେବେ ଯେତେ ଯେତେ ସବୁ ସଂକଳ୍ପ କରୁଥିବ, ଗୁଣର ଧାରଣା କରୁଥିବ, ସେତେସେତେ ପଦ୍ମାପଦ୍ମ ଭାଗ୍ୟବାନ ହୋଇଗଲିଥିବ । ଆରତ୍ତ ।

ଡବଲ୍‌ବିଦେଶୀ ଟୀରମାନଙ୍କ ସହିତ:- କେବେ ବି ଏହିଭଳି ସଂକଳ୍ପ ଟୀରମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ଆତ୍ମା ଏଠାକୁ ଆସିଛୁ । ଏସବୁ ନୁଆମାନଙ୍କର କଥା । ତୁମେମାନେ ତ ପୁରୁଣା ହୋଇଗଲଣି ସେଥିପାଇଁ ତ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଛ । ଅମୁକ ଧର୍ମରେ ଥିଲୁ, ଏବେ ଏହି ଧର୍ମକୁ ଆସିଛୁ । ଆମେ ଅଲଗା, ଏମାନେ ଅଲଗା, ଏହିଭଳି ସଂକଳ୍ପ ସଂପ୍ରଦାୟରେ ମଧ୍ୟ ନ ଥାଏ । ଭାରତ ଅଲଗା, ବିଦେଶ ଅଲଗା, ଏଭଳି ମଧ୍ୟ ଭାବିବାର ନାହିଁ । ଏହି ସଂକଳ୍ପ ଏକମତକୁ ଦୁଇମତ କରିଦେବ, କାରଣ ଆମେ ତୁମେ ଆସିଗଲା ନା । ଯେଉଁଠି ଆମେ— ତୁମେ ଆସିଗଲା ସେଠାରେ କ'ଣ ହେବ ? ମତ-ମତାନନ୍ତର ହେବ ନା ସେଥିପାଇଁ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ପରିବାର । ଡବଲ୍ ବିଦେଶୀ ଶବ୍ଦ ତ ବାପଦାଦା ପରିଚୟ ପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ବାକି ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ତୁମେମାନେ ଅଲଗା । ଏମିତି କେବେ ଭାବିବାର ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଡବଲ୍ ବିଦେଶୀ ତେଣୁ ଭାରତବାସୀଙ୍କଠାରୁ ଅଲଗା । ନାଁ, ଯେବେଠାରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜନ୍ମ ହୋଇଗଲା ସେବେଠାରୁ କ'ଣ ହୋଇଗଲା ? ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅର୍ଥାତ୍ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର, ସେଥିରେ ଦେଶୀ-ବିଦେଶୀ କିଛି ନାହିଁ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଧର୍ମର, ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନଧାରୀ ଏବଂ ଜଣେ ପିତାଙ୍କର ସେବାରେ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଛୁ । କେବେବି ଏହି ଭାଷା ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବହାର କରିବାର ନାହିଁ ଯେ ଆମର ବିଚାର ଏହିଭଳି, ତୁମେ ଭାରତ ବାଲାଙ୍କର ବିଚାର ଏହିଭଳି, ଏଭଳି ଭାଷା କହିବା ମଧ୍ୟ ଭୁଲ । ତେଣୁ ଭୁଲରେ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ଶବ୍ଦ ଉଚାରଣ କରିବାର ନାହିଁ । ତେବେ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ବିଚାର ତ ଭାରତବାଲାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବ, ସେକଥା ଅଲଗା । ବାକି ଭାରତ ଏବଂ ବିଦେଶ ଅଲଗା, ଏହିଭଳି ଭେଦଭାବ କେବେ ବି କରିବ ନାହିଁ । ଆମେ ବିଦେଶୀମାନଙ୍କର ଏହିଭଳି ସବୁ ଚାଲେ, ଏକଥା ନୁହେଁ । ଆମର ସଂଭାବ ଏପରି, ସଂସ୍କାର ଏପରି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ । ଏମିତି କେବେ ବି ଭାବିବ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଜଣେ ଏବଂ ସେହି ଜଣଙ୍କର ହିଁ ସମସ୍ତେ ସନ୍ତାନ । ତୁମେ ନିମିତ୍ତ ଟୀରମାନେ ଯେପରି ଭାଷା କହିବ ଅନ୍ୟମାନେ

ମଧୁସ୍ତ ସେହିପରି କହିବେ ସେଥିପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦକୁ ବହୁତ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଭାବରେ କହିବାର ଅଛି । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ଏବଂ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଉଭୟ ଏକାସାଥୀରେ ଚାଲିଥିବ । କେହି କେହି ଯୋଗରେ ବହୁତ ଆଗକୁ ଯିବାର ଇଚ୍ଛା ରଖିଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ କର୍ମରେ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି । ତେଣୁ ଉଭୟର ସନ୍ତୁଳନ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ଆତ୍ମାର ଲକ୍ଷଣ ହେଲା ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ କର୍ମ । ଆରୁଛା!

ସେବାଧାରୀମାନଙ୍କ ସହିତ:- ଯଦ୍ୱଃ ସେବା କରିବାର ଭାଗ୍ୟ ମିଳିବା ମଧୁସ୍ତ ବହୁତ ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟର କଥା । ତାହେଁ ଭାଷଣ ନକର, କୋରସ ମଧୁସ୍ତ ନ କରାଅ କିନ୍ତୁ ସେବା କରିବାର ନମ୍ରତା ତ ମିଳିବ ନା । ଏହା ଦ୍ୱାରା ମଧୁସ୍ତ ପାସ୍ ହୋଇଯିବ କାରଣ ପୁରତ୍ସେକ ବିଷୟର ସଂଗ୍ରହ ମାର୍କ (ନମ୍ରତା) ରହିଛି । ଏପରି ଭାବ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ଭାଷଣ କରିପାରୁ ନାହିଁ ତେଣୁ ପଛରେ ଅଛି । ସେବାଧାରୀ ସଦାସର୍ବଦା ବରତ୍ତମାନ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତ ଫଳର ଅଧିକାରୀ ଅଟନ୍ତି । କାରଣ ତୁରନ୍ତ ଖୁସି ମିଳିଥାଏ ନା! ମାତାମାନଙ୍କୁ ମନେ ମନେ ନାତିବା ଜଣାଅଛି ତେଣୁ ଆଉ କିଛି ବି ନକର, କେବଳ ମନେ ମନେ ଖୁସିରେ ନାରୁଥାଅ ତାହାହେଲେ ମଧୁସ୍ତ ବହୁତ ସେବା ହୋଇଯିବ ।

ବରଦାନ:- ସମାନତାର ଭାବନା ରହୁଥିଲେ ମଧୁସ୍ତ ପୁରତ୍ସେକ ପଦକ୍ଷେପରେ ବିଶେଷତାର ଅନୁଭବ କରାଉଥିବା ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଏଠାରେ ପୁରତ୍ସେକ ସନ୍ତାନ ଭିତରେ ସଂଗ୍ରହର ବିଶେଷତା ରହିଛି କିନ୍ତୁ ବିଶେଷ ଆମମାନଙ୍କର କର୍ମ ସାଧାରଣ ଆତ୍ମମାନଙ୍କଠାରୁ ଭିନ୍ନ ହୋଇଥାଏ । ଯଦିଓ ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ସମାନତାର ଭାବନା ରଖିବା ଉଚିତ କିନ୍ତୁ ଏଭଳି ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁ ଯେ ଏମାନେ କୌଣସି ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶେଷ କର୍ମ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା, କେବଳ କହିବାବାଲା ନୁହେଁ । ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହିଭଳି ଅନୁଭବ ହେଉଥିବ, ଯେ ଏମାନେ ସ୍ନେହର ଉତ୍ସାର ଅଟନ୍ତି, ପ୍ରତିପାଦରେ, ପ୍ରତି ନିଜରେ ସ୍ନେହର ଅନୁଭବ ହେଉଥିବ-- ଏହାକୁ ହିଁ ବିଶେଷତା କୁହାଯାଏ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସ୍ଲୋଗାନ:- ସୃଷ୍ଟିର ମହାବିନାଶ ପୂର୍ବରୁ ନିଜର ଦୋଷ-ଦୁର୍ବଳତା ଗୁଡ଼ିକର ମହାବିନାଶ କର ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***